

ENGEL

De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheus. *“Want wie heeft zal nog meer krijgen, en wel in overvloed, maar wie niets heeft, hem zal zelfs wat hij heeft nog worden ontnomen.”*

De woorden bleven nazinderen in mijn multiculturele klas. Enkele lessen eerder hadden we het er nog over gehad: *“Aan wie heeft, zal gegeven worden”,* het staat zelfs in de bijbel”, had ik gezegd. De leerlingen wilden de juiste context weten en tegen de volgende les was er wat opzoekingswerk verricht.

“Neem het niet letterlijk,” suste ik, “het gaat erom je talenten te gebruiken. Dat is de ‘key to success’.”

Toen ging de bel. Het was woensdagmiddag en de leerlingen konden naar huis. Ik niet. Samen met twee collega’s werd ik op een driedaagse bezinning verwacht.

De zon verwende ons met haar eerste stralen. Wat was ik graag met Rani naar de speeltuin gegaan. Maar die liet zich nu verwennen bij oma en opa.

Het was een uurtje rijden naar de Oude Abdij, een gebouw waarvan de geschiedenis terugging naar de tiende eeuw. Nu fleurden wit geverfde muren en verse bloemen uit de tuin de inkomhal op.

“Diane De Saegher? Een glaasje cava of liever fruitsap?”

“Ken je Marina, die daar bij het venster staat? Ze is leerkracht geschiedenis op Sint-Gertrudis.”

Ik glimlachte. *‘Ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling, en jullie namen mij op.’* Sinds mijn man tien maanden eerder was verongelukt, ontging me vaak de

inhoud van gesprekken met nieuwe mensen. Later zou iemand me zeggen dat ik te hard mijn best deed om gewoon te doen.

De eerste workshop begon en we kregen een reflectieopdracht: "Wat doet de job als leerkracht met je; wat betekent het vandaag om als Christen voor de klas te staan."

Ik hoorde collega's vertellen over de combinatie tussen gezin en werk. "Mijn gezin...", "Mijn man..." Ik kreeg hoofdpijn en dacht aan Rani. Het lokaal werd wazig. Ik zag Rani paardjerijden op de knie van Bram. Drie uur later zou ik het fatale nieuws krijgen.

"De kinderen, uitstapjes samen, ..." Iedereen in de groep scheen hetzelfde fantastische leven te leiden. Het werd vreselijk warm en ik kreeg nauwelijks lucht.

"We nemen een korte pauze," zei onze begeleider plots toen het bijna mijn beurt was. *'Wie standhoudt tot het einde, zal worden gered.'*

In de tuin van de abdij, met zijn verzorgde bloemen, bomen en struiken, kwam ik weer op adem. Af en toe hoorde ik collega's die samen op stap waren. Ik probeerde mama te bellen. Geen antwoord. Zouden ze naar het park zijn?

Achter in de tuin sloot een verroeste ijzerdraad de kraaknette tuin af van de rest van de wereld. Ik draaide me om en leunde tegen een betonnen paaltje. Witte en roze bloesems staken prachtig af tegen de helderblauwe hemel. Ik tastte in mijn zak naar mijn gsm voor een foto, maar werd opgeschrikt door een onverwacht en hevig gerochel en geritsel naast me. Een oude, kleine pater keek streng in mijn richting. Ik liet snel mijn mobieltje zakken, alsof ik het wilde verstoppen.

"Leer van de vijgenboom deze les: zo gauw zijn takken uitlopen en in blad schieten, weet je dat de zomer in aantocht is'."

Ik glimlachte stijfjes.

"De bloesem is prachtig."

De pater antwoordde met een borrelende kuch.

"Is dit geen appelboom?" vroeg ik.

Het borrelen stopte en hij keek me doordringend aan. Dan schudde hij het hoofd, rochelde nog eens en wandelde verder. Gekromd als een schichtige rat, en met een hand wapperend op zijn rug.

Er liep een koude rilling door me heen die me vastgreep en inwendig bijna verlamde. Op de terugweg keek ik voortdurend achterom en ik was buiten adem toen ik aankwam.

Het vrolijke gepraat van de collega's verwelkomde me terug in de abdij. Ik liet me opnemen in de groep, concentreerde me op de workshop en trachtte het voorval te vergeten.

De beltoon van mijn gsm deed me schrikken. Het was al voorbij 8 uur. Rani!

"Diane! Ben je goed aangekomen?"

"Ja hoor, maar het programma is hier goed gevuld. Hoe is het met Rani?"

"Die slaapt al. We zijn de hele middag buiten geweest, ..."

Ik zag mezelf terug naar lucht happend bij de reflectieopdracht, en daarna in de tuin, bij de bloesems, de vreemde pater.

"Diane? Ben je daar nog. "

"Hé? Ja, sorry. Geef Rani morgen een dikke knuffel van mij."

"Met veel plezier. Tot vrijdag dan?"

"Tot vrijdag."

"Zalig die verdriet hebben, want zij zullen getroost worden."

Het strenge gezicht van de oude pater grijnsde naar me. Ik knipperde en zag de vriendelijk bezorgde blik van onze begeleider.

"Hoe gaat het nu met jou?" vroeg hij.

"Och ja, ups en downs. Gelukkig is Rani er."

"Gelukkig, ja. Beseft zij dat haar papa ...?"

Ik slikte.

"Ze weet het. We gaan regelmatig naar het kerkhof. Maar ze is amper drie. Ik geloof niet dat ze het beseft."

We bleven een tijdje zwijgend staan. De slanke gestalte van de man schermde me af van de rest van het lokaal. Ik kreeg terug zuurstof en haalde diep adem.

Even later was ik onderweg naar mijn kamer. De dikke muren omsloten me als een kille cocon die me beschermde voor de eenzame leegte erbuiten. Er hing een geur van vochtige kelders. Een luid geknars weergalmde toen ik het metalen slot van mijn kamerdeur opendraaide. In de kamer wierp de schuine wand een rustige schaduw op de muur. Ik legde me in bed en overliep de gebeurtenissen van de dag. Vreemd hoe alles zo spiritueel getint

was. Het begon al in de klas. Dan die oude pater met zijn rare uitspraak. Wat zei die ook alweer? Iets van een vijgenboom, als zijn takken in bloei schieten, dan wordt het zomer. Of zo iets. Verdorie. Ik zette me rechtop in bed. Dat was weer een vers uit Mattheus. Net als alle andere citaten die me zo spontaan te binnen schoten. Zelfs de begeleider die me aansprak. Was dat nog toeval?

Ik legde me terug neer en viel in slaap.

Wat was het, dat me plots had gewekt? Onweer? Een deur die dichtviel? Een stem? Het was muistil in de abdij. Er hing een scherpe, allesomvattende en doordringende stilte die me omarmde en dicht tegen zich aandrukte. Was hier nog iemand in de kamer?

Bram?

Stop!

Het nachtlampje wilde niet aan, net zoals het soms in nachtmerries gaat. Maar ik was klaarwakker. Het maanlicht scheen binnen langs de spleetjes van de gordijnen. Met grote bewegingen stond ik recht. Als er iemand in de kamer was, zou ik die met mijn uithalen zeker weggagen. Ik trok de deur van de badkamer met een stevige ruk open.

Het licht in de badkamer deed het ook niet.

“Wanneer jullie de verwoestende gruwel zien staan, dan moet iedereen de bergen in vluchten.”

Het slot van de deur ging met een schelle metaalklank open. Man, wat was het donker op de gang. Er was maar één logische verklaring en dat was een stroompanne. Ik verplichtte mezelf nog eens goed rond te kijken voor ik weer in bed kroop. Op de schuine muur naast het venster zag ik de silhouet van ... iets. Ik probeerde te focussen. Een engel?

Diane, stop die flauwekul!

Ik legde me terug neer en sliep droomloos door tot mijn wekker afliep.

De rode ochtendzon kondigde nog een mooie dag aan. Er was opnieuw elektriciteit en op de muur naast het venster was niets meer te zien.

De dauwdruppels parelden op het gras toen ik net voor de ochtendviering nog even naar buiten wandelde. Er waren nog enkele collega's, niemand van hen scheen iets van de stroompanne te hebben gemerkt.

In de loop van de dag ging ik nog een paar keer de tuin in, waar de frisse lentelucht alle onrust via mijn poriën uit mijn lichaam trok.

Op de laatste dag haastte ik me nog even naar achter in de tuin voor een foto van de bloesems. Het beeld was nog idyllischer dan eerst. De bezinning was heftig en bijzonder confronterend geweest, maar nu zag ik er best ontspannen uit. Ik nam een foto en terwijl ik het resultaat bekeek, hoorde ik een luid gerochel naast mij.

"... om hem heb ik in een droom veel moeten doorstaan."

Met één hand op zijn gebochelde rug schuifelde de enge, kleine pater me voorbij. Deze keer keek hij zelfs niet op.

Hijgend kwam ik weer aan bij de abdij. Ik gooide de zware deur open en raakte daarbij bijna enkele collega's.

"Sorry!" mompelde ik hees en ik voelde hun ogen in mijn rug prikken terwijl ik naar boven spurtte. Als een bezetene propte ik mijn spullen in mijn tas. Die pater is gek, dacht ik, of dement. Of allebei. Hier wilde ik alleszins nooit meer terugkeren!

Ik sleurde de lakens van mijn bed en toen zag ik het.

Op de muur, waar ik eerder de engel had gezien, zat een vlek. Een vage, krijtachtige vlek. Ik wreef er eens over. Een vijf centimeter grote getuige van mijn nachtelijk avontuur. Het leek net een vleugel. De vleugel van een engel.

Bij ons vertrek liet ik alle spanningen achter, als een versleten pagina uit een grammaticaboek.

Ik verheugde me erop Rani weer te zien en haar armpjes rond mijn nek te voelen. Mijn hart bonsde van enthousiast verlangen terwijl ik de oprit bij mijn ouders opreed.

Mijn kleine meid zat in de tuin te spelen met een theeserviesje uit mijn kindertijd. Vanop afstand bleef ik haar gadeslaan. 'Ons Engeltje', zei Bram altijd. Ik kreeg een krop in mijn keel. Plots beseftte dat mijn ouders er niet waren.

Ik wilde naar Rani toegaan, maar gelijk sprong ze recht. "Opa!" gilte ze en ze holde naar het beekje achteraan. Waarvan was ze zo geschrokken?

Er weerklonk een diep rochelend geluid en enkele gebochelde ratten spurten weg. Ik dacht aan de kromme pater en huiverde. Toen was het helemaal stil.

In het beekje zag ik mijn vader liggen. Gebogen en met een hand op de rug.

Naast hem lag Rani. Bewegingloos. Levenloos.

“... wie niets heeft, hem zal zelfs wat hij heeft nog worden ontnomen.”

Er zat een wonde op haar linkerwang. Het leek net een vleugel. De vleugel van een engel.

Kristel G. Clément

Photo by [Jens Aber](#) on [Unsplash](#)